

EXPO

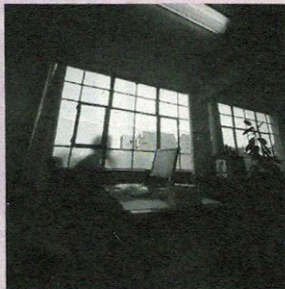
Elke Andreas Boon, Elinor Carucci, Alexandra Cool & Jacques Sonck.

'Vier fotografen nodigen je uit om 'insight' hun werk te kijken.' Zo opent de perstekst van de nieuwste tentoonstelling in het Fotomuseum. Vier fotografen verschaffen je 'inzicht', of - via een Engelse taalomweg - een of ander soort 'binnenkant'.

De Italiaanse Elinor Carucci gaat ver om die binnenkant te tonen. Zij deelt zonder blozen de grootste intimiteit met het publiek. De lens registreert van extreem kortbij het verhaal van haar naaste familie, verteld door hun naakte lichamen. Het zijn personages in een aaneenschakeling van momentopnames. Carucci schetst een vertelling, maar dan zonder vertelstructuur. Ze slaagt erin het per-

soonlijke te overstijgen, en zet zo een universeel familiegevoel neer. *Il sentimento de la familia*, vastgelegd door la mamma.

Gevoel te over, ook bij Elke Andreas Boon. Boon toont kinderen en volwassenen, in een veelheid aan poses en emoties. Ze fotografeert, tekent én gebruikt video. Alles oogt heel artistiek verantwoord. Maar dan wel op een naïeve, adolescenterige manier. De samenhang konden we niet ontdekken. 'Als toeschouwer word je uitgedaagd om een eigen verhaal te distilleren,'

© David Van Reybroeck

'Het portret als rode draad.'

lezen we. Noem ons intellectueel lui, maar we gingen liever de volgende zaal binnen.

Alexandra Cool werkt met een lange sluitertijd. Bij haar portretten over schrijvers zien we daardoor 35 schimmen achter een computer. We leren dat sommige schrijvers meer de muis hanteren dan hun toetsenbord. Deze reeks bevestigt dat het schrijverschap zeer moeilijk te fotograferen valt. Haar *The Time Being* vinden we beter gelukt. Glansrijk gelukt, zelfs. Cool bootseerde twaalf bustes van patiënten met Alzheimer. Daar nam ze dan wazige foto's van. Het lijkt alsof je deze mensen eindelijk gevonden hebt, na een lange zoektocht in de mist. Nu nog even op de schouder tikken, en ze kunnen de ogen weer openen. Je hebt de macht om ze uit hun eeuwige droom te bevrijden! De toeschouwer als therapeut.

Bij de portretten van Jacques

Sonck bekruipt je dan weer een gevoel van hulpeloosheid. We zien opvallende mensen, door schoonheid maar vooral door lelijkheid. Sonck toont een staalkaart van menselijke anomalie. Hier is geen betekenis: je kijkt en categoriseert. Het beeld van de mens als type volstaat.

Na de food photography van *Hungry Eyes* keert het Fotomuseum terug naar het puurdere werk. Het grote publiek is het niet met ons eens, maar wij verkiezen het laatste. Daarom voor zij die van voedselfoto's houden: hier moet je toch ook eens van proeven. *(Ive Van Orshoven)*

T.e.m. 25/9.

FotoMuseum Provincie Antwerpen, Waalse Kaai 47, 2000 Antwerpen.

Di t.e.m. zo van 10u tot 18u.

Info: www.fotomuseum.be.